

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 17CoE/580/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815204138
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7815204138.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Dany Bystrianskej a JUDr. Mareka Kotoru v exekučnej veci oprávneného PRO CIVITAS, s.r.o., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 45 869 464, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou, so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 42 174 716 proti povinnému: K. Y., K.. XX.XX.XXXX, O. Č.. U. XX, XXX XX V., o vymoženie 1.033,29 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 8 Er 364/2015 - 14 z 29. mája 2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením 8 Er 364/2015 - 14 z 29. mája 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdnej exekútorke Mgr. Jany Virličovej, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok sp. zn. IT - B/0511/0053 z 01. júna 2012 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovskej Arbitrážnej a Mediačnej, a. s. so sídlom v Bratislave. Súd mal preukázané, že právny predchodca oprávneného - Poštová banka a. s. uzavrel s povinným zmluvu o úvere, na základe ktorej sa oprávnený zaviazal poskytnúť povinnému úver vo výške 1.659,70 Eur (50.000,-Sk) a povinný sa zaviazal ho splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 50,45 Eur (1.520,-Sk).

2. Následne súd citoval ust. § 41 ods. 2, § 44 ods. 2, § 243d ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“), § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, ust. § 52 § 53 § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a uviedol, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného a povinnou je spotrebiteľskou zmluvou.

3. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že súčasťou Zmluvy o úvere č. 7072768107 z 21. augusta 2007 je aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v čl. 11 bodu 11.2 Obchodných podmienok pre úver, na ktoré odkazuje aj zmluva o úvere v čl. 3 bode 6. Rozhodcovskú doložku súd považoval za neprijateľnú podmienku, pretože rozhodcovská doložka vopred pripravená dodávateľom a len ťažko možno predpokladať, že spotrebiteľ si bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré dojednanie rozhodcovskej doložky so sebou prináša. Predmetná doložka tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ teda právomoc bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

4. V zákonom stanovenej lehote podal oprávnený proti uzneseniu odvolanie z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d), e), f) a ust. § 221 ods. 1 písm. d), f), h) O. s. p.. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a uviedol, že v zmysle tohto ustanovenia je exekučný súd oprávnený skúmať a vykonať ako dôkaz jedine žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Nemá však oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere obsahujúcu rozhodcovskú doložku, nakoľko tým prekračuje zákonné limity pre skúmanie podmienok pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd pri skúmaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu nie je vecne príslušný vo veci konať ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako exekučný súd. Zastával názor, že je v rozpore so zákonnou úpravou, aby bol súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku oprávnený preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska súladu so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 159/2009. Uviedol, že skúmanie listinných dôkazov v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu je arbitrárnym a svojvoľným postupom súdu, ktorý je v rozpore s ust. § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Poukázal na ust. § 159 Občianskeho súdneho poriadku a uviedla, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa ust. § 37 Zákona o rozhodcovskom konaní má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, z čoho vyplýva, že predstavuje prekážku pre opätovné prejednanie veci. Právny predchodca oprávneného uzatvoril s povinným platnú rozhodcovskú doložku. Bol toho názoru, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, skúmať rozhodcovské konanie, ani zmluvu, na základe ktorej bol tento vydaný, keďže doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 je záväzný pre účastníkov aj pre všetky orgány, čím tvorí prekážku "res iudicata". Zdôraznil, že uvedeným konaním súdu prvého stupňa dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 a sp. zn. PL. ÚS 21/08 Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a poukázala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. II. ÚS 499/2012, uznesenie sp. zn. I. ÚS 17/01, nález sp. zn. I. ÚS 390/08, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 110/09, nález sp. zn. I. ÚS 335/06, uznesenie sp. zn. III. ÚS 264/05. Súd prvého stupňa považoval rozhodcovskú zmluvu za neplatnú bez toho, aby riadne zdôvodnil, v čom spôsobovala hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom nezohľadnil ani vôľu účastníkov konania vyjadrenú podpisom zmluvy. Poukázal tiež na Rokovací poriadok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s, z ktorého je zrejmé, že každá zo strán si vyberá jedného člena a podieľa sa aj na výbere predsedajúceho člena senátu. Zdôraznil, že rozhodcami sú výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí Slovenskej republiky, čo zabezpečuje rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán. Namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, čím jej súd odňal možnosť konať pred súdom. Uviedol, že súd nesprávne aplikoval sekundárne právo Európskej únie a pokiaľ by súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nie je možné uvedený záver vyvodiť z použitia smernica Rady 93/13/EHS a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Uvedená smernica je totiž aktom sekundárnej povahy, ktorý má indikatívny význam a v žiadnom prípade interpretačný. Obdobné platí aj o judikatúre ESD, ktorá nie je voči jednotlivcom, teda ani voči účastníkom tohto konania, bezprostredne záväzná. Poukázal na odlišnú rozhodovaciu činnosť súdov pokiaľ ide o posúdenie žiadosti o udelenie poverenia, čím dochádza k porušovaniu právnej istoty a neprimeranému zvýhodňovaniu povinného tým, že exekučný súd, nahrádza pasivitu povinného. Zdôraznil, že exekučný súd jej svojim postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia vyhovieť resp. napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorý dňom svojej účinnosti v zmysle § 473 CSP zrušil zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Z dôvodu toho, že v zmysle § 470 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti bol Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP povinný pri rozhodovaní o odvolaní aplikovať CSP ako nový procesný predpis.

6. Krajský súd v Košiciach príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 - 384 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Oboznámením sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri Rozhodcovskej arbitrážnej a mediačnej sp. zn. IT - B/0511/0053 s právoplatnosťou 06. júla 2012 a vykonateľnosťou 21. augusta 2012, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 1.033,29 Eur, spolu s prísl. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Z predloženej zmluvy o úvere č. 7072768107 z 21. augusta 2007 vyplýva, že jej predmetom bol záväzok oprávneného poskytnúť povinnému úver vo výške 1.659,70 Eur.

9. Pokiaľ ide o oprávneným tvrdenú materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku odvolací súd uvádza, že táto nie je bezvýnimčná, ale z vážnych, v zákone stanovených dôvodov existujú z nej výnimky. Exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 2 zvýraznil zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

10. Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky, čo vyplýva aj z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012 „skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

11. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa.“ V tomto smere preto nebola odvolacia námietka oprávneného opodstatnená.

12. Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

13. Podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. Podľa ust. § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme

15. Podľa ust. § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

16. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

17. Odvolací súd je po preskúmaní veci toho názoru, že medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným vznikla zmluva o úvere, ktorá obsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na to, je na daný právny vzťah možné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch. Oprávnený je zmluvnou stranou, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojho podnikania; a povinný je zmluvnou stranou, ktorý nekonal ako podnikateľský subjekt, pričom v priebehu odvolacieho konania nebolo oprávneným preukázané, že povinný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Navyše, povinný je v zmluve o úvere identifikovaný rodným číslom a nie identifikačnými znakmi špecifikujúcimi fyzickú osobu - podnikateľa.

18. Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky. V danom prípade je v článku 3 bode 6 zmluvy stanovený odkaz na rozhodcovskú doložku, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované pred Stálym rozhodcovským súdom pri Rozhodcovská Arbitrážna a Mediačná a.s. V zmysle článku 11 bodu 11.2 Obchodných podmienok pre úver sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere a obchodných podmienok pre úver, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody klient prijíma návrh banky na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich so zmluvou o úvere a obchodnými podmienkami, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik zmluvy o úvere alebo obchodných podmienok pre úver, v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti Rozhodcovská Arbitrážna a Mediačná, a.s., IČO: 35 862 882, zapísaná v OR SR OS Bratislava I, odd. Sa., vl. č. 3157/B (RAM) podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.

19. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. februára 2012, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Podobne v uznesení zo dňa 5. decembra 2012, sp. zn. 6 Cdo 135/2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že ak je právomoc rozhodcovského súdu závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Ďalej v uznesení zo dňa 21.03.2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zdôraznil, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. To znamená, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

20. Odvolací súd nepopiera, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdnemu konaniu, avšak ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu rozhodcovského súdu, nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke

spotrebiteľskej zmluvy. Jedná sa o neprimeranú zmluvnú podmienku a súd je oprávnený vyvodíť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že spotrebiteľ nebude takouto doložkou viazaný. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podľa názoru odvolacieho súdu aj podmienka, ktorá síce obsahuje alternatívnu možnosť riešenia sporu na všeobecnom súde, avšak výber je na žalobcovi, ktorým bude v zásade dodávateľ.

22. Odvolací súd po zohľadnení vyššie uvedených skutočností uvádza, že rozhodcovská doložka v zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 55/2011 zo dňa 24.02.2011, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že „ak je zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ (veriteľ) ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi.“

23. Posúdenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky je v súlade s ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv sa aplikuje výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Odvolaciu námietku týkajúcu sa nesprávneho interpretovania povahy smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zo dňa 5. apríla 1993 považuje odvolací súd za neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v žiadnom prípade nevychádzal z priameho účinku smernice a neuviedol, že sa jedná o primárny prameň práva Európskej únie, ktorý by mal interpretačný význam. Článok 249 ZES (po nadobudnutí účinnosti Lisabonskej zmluvy sa jedná o článok 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) obsahuje definíciu smernice ako sekundárneho prameňa komunitárneho práva. Smernica je rovnako ako nariadenie záväzná, avšak len so zreteľom na výsledok, ktorého dosiahnutie predpokladá. Členské štáty Európskej únie majú tento výsledok dosiahnuť spôsobom, ktorý si sami zvolia. Tento proces sa nazýva implementácia, ktorou zásadne rozumieme aj prebratie smernice prijatím vnútroštátneho všeobecne záväzného právneho predpisu. V Slovenskej republike sa implementácia smernice 93/13/EHS uskutočnila prijatím ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskom práve (ust. § 52 až 54) v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie (dňa 01.05.2004). Súd prvej inštancie správne poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské právo, preto bola odvolacia námietka oprávneného aj v tejto časti neopodstatnená.

25. V danom prípade súd prvého stupňa správne posúdil rozhodcovský rozsudok ako materiálne nevykonateľný, vydaný rozhodcom, ktorý vyvodil svoju právomoc na konanie a rozhodnutie na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, teda nejde o spôsobilý exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku a preto správne zamietol žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

27. O náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd podľa § 262 CSP v spojení s § 255 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán konania nemá nárok na ich náhradu, pretože oprávnený nebol v konaní úspešný a povinnému žiadne trovy konania nevznikli.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa navrhovateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).